

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/145/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3516207892
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3516207892.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., so sídlom Československé armády 954/7, Hradec Králové, Česká republika, IČO: 24 785 199, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Gallo s.r.o., so sídlom Jilemnického 30, Martin proti žalovanej Andrei L., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. ulica XXXX/XX, V. R. nad L., zastúpenej advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Na rozhládke 2, Bratislava - Nové Mesto, o zaplatenie 9.291,07 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 10Csp/19/2016-192 zo dňa 11. júna 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaná **m á** nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. V predmetnom spore sa žalobca podanou žalobou domáha voči žalovanej zaplatenia sumy vo výške 9.291,07 eur s úrokmi z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 9.119,96 eur od 15.07.2015 do zaplatenia. Uviedol, že predmetná pohľadávka mu bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 29.09.2015 postúpená Slovenskou sporiteľňou, a.s.. Menovaná banka, právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej úver vo výške 7.000 eur, ktorý mala žalovaná splácať v 120 mesačných splátkach po 121,01 eur. Žalovaná porušila svoju povinnosť splácať úver, preto právny predchodca žalobcu po predchádzajúcej výzve žalovanej dňa 04.06.2015 písomne oznámil žalovanej, že vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru a žiada o okamžité splatenie úveru.

2. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom v tomto spore č.k. 10Csp/19/2016-111 zo dňa 17.04.2018 žalobu zamietol. Svoje zamietavé rozhodnutie založil na závere, že žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, keď nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanej na žalobcu, pretože podmienkou platného postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách je doručenie riadnej výzvy na plnenie omeškaného dlhu dlžníkovi zo strany banky, pričom v tomto prípade banka listom zo dňa 14.05.2015 vyzvala žalovanú na úhradu dlhu vo výške 3.643,57 eur bez toho, aby z výzvy bolo zrejmé, čo tvorí dlžnú sumu, o aké splátky ide a za aké obdobie, teda výzva banky bola neurčitá a okrem toho táto výzva žalovanej nebola ani reálne doručená. Na odvolanie žalobcu tunajší odvolací súd uznesením č.k. 5Co/229/2018-166 zo dňa 27.02.2019 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že zo zákonného ustanovenia § 92 zákona o bankách, ani z iného ustanovenia právnych predpisov nevyplývajú náležitosti písomnej výzvy banky klientovi na splnenie jeho omeškaného záväzku. Takýto právny úkon, keď nepochybne o právny úkon ide, musí však nepochybne spĺňať všeobecné náležitosti

prejavu vôle /§ 34 Občianskeho zákonníka/, medzi ktoré patrí aj jeho určitosť /§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka/. Dokazovaním pred súdom prvej inštancie preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a.s. ako banka, ktorá poskytla žalovanej spotrebiteľský úver na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, listom zo dňa 14.05.2015 oznámila žalovanej, že je v omeškaní so splácaním úveru ku dňu 12.05.2015 vo výške 3.643,57 eur a vyzvala ju na zaplatenie dlžnej sumy do 15 dní od doručenia výzvy. Podľa odvolacieho súdu tento list banky nie je vnútorne rozporný a z jeho obsahu možno jednoznačne stanoviť, že banka vyzýva žalovanú na zaplatenie jej omeškaného záväzku, teda možno stanoviť obsah vôle konajúceho - banky. Prejav vôle banky v liste - výzve zo dňa 14.05.2015 je dostatočne určitý a z toho pohľadu sa jedná o platný právny úkon.

3. V poradí druhým rozsudkom v predmetnom spore, ktorý je predmetom prieskumu tunajšieho odvolacieho súdu v tomto odvolacom konaní, súd prvej inštancie opätovne žalobu žalobcu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Vychádzal z toho, že dokazovaním bolo zistené, že dňa 24.06.2009 žalovaná ako dlžníka a Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ, resp. banka uzavreli spotrebiteľskú zmluvu označenú ako Zmluva o splátkovom úvere č. 0275328718, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý bezúčelový úver vo výške 7.000,- eur s úrokom 16,30 % ročne. Neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy boli všeobecné zmluvné podmienky, ako aj sadzobník poplatkov. Žalovaný sa zaviazal úver splatiť v 120 splátkach od 20.07.2009 do 20.06.2019, pričom jedna splátka bola dohodnutá vo výške 121,01 eur mesačne. Žalovaná si svoje povinnosti riadne neplnila, celkovo na splátkach uhradila 3.954,23 eur. Žalobca v konaní predložil výzvu banky voči žalovanej na zaplatenie dlhu zo dňa 14.05.2015, ktorá mala byť zaslaná ešte pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávok. Žalobca v konaní predložil doklad o tom, že v ten istý deň bola žalovanej zásielka vyexpedovaná na pošte, ale žalovanej nebola doručená, zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote. V tejto výzve banka uviedla, že žalovaná je ku dňu 12.05.2015 v omeškaní so splácaním dlhu vo výške 3.643,57 eur. Banka listom zo dňa 04.06.2015 oznámila vyhlásenie mimoriadnej splatnosti ku dňu 03.06.2015 a požiadala o úhradu celého dlhu vo výške 9.196,93 eur do 15 dní. Žalobca v konaní predložil doklad o tom, že dňa 05.06.2015 bola žalovanej táto zásielka vyexpedovaná na pošte, ale žalovanej nebola doručená, zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote. Listom zo dňa 08.10.2015 banka oznámila žalovanej, že ako postupca na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1128/2015/CE uzatvorenej dňa 29.09.2015 pohľadávku z titulu zmluvy o splátkovom úvere č. 275328718 postupuje žalobcovi ako postupníkovi. Žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz, že tento list bol nejakým spôsobom doručovaný žalovanej. V samotnej žalobe je síce ako dôkaz napísané "Oznámenie o postúpení pohľadávky + doručienka", avšak samotná doručienka alebo list vyexpedovaný na poštu predložený nebol.

4. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, platného v rozhodnom čase, podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, podľa § 524, § 526, § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že vo veci je veci aktívne vecne legitimovaný. Dňa 24.06.2009 bola medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou a žalovaným ako dlžníkom uzatvorená zmluva o splátkovom úvere. Žalovaná neuhrádzala včas mesačné splátky, čím sa dostala do omeškania s platením dlhu. Banka listom zo dňa 14.05.2015 vyzvala žalovanú na úhradu dlhu vo výške 3.643,57 eur ku dňu 12.05.2015, pričom žalovaná nepreukázala, že k tomuto dňu mala uhradené všetky splatné splátky, resp. je v omeškaní so splátkami menej ako 90 dní. Keďže žalovaná bola riadne vyzvaná a táto výzva sa dostala do sféry jej dispozície, banka následne mohla platne vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, čo aj urobila listom zo dňa 04.06.2015, ktorý sa dostal do sféry dispozície žalovanej dňa 05.06.2015, kedy bola odoslaná zásielka na adresu trvalého pobytu žalovanej a zásielka sa vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 29.09.2015 mala banka postúpiť celú zosplatenú pohľadávku na súčasného žalobcu. Žalobca do spisu založil len oznámenie banky o postúpení pohľadávky, avšak nijakým spôsobom nepreukázal, či takýto list bol aj poslaný žalovanej. Žalovaná namietala, že by jej takéto oznámenie bolo niekedy doručené, a teda bolo potrebné skúmať, či došlo k riadnemu postúpeniu pohľadávky. Žalobca zostal pasívny, nepredložil žiadne doklady o tom kedy a s akým výsledkom bolo oznámené žalovanej postúpenie pohľadávky a ani nepredložil samotnú zmluvu o postúpení pohľadávok, teda súd musel konštatovať, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno o tom, že je majiteľom pohľadávky. Z týchto dôvodov súd žalobu v celom rozsahu zamietol v dôsledku nedostatku aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu a nezaoberal sa ostatnými námietkami žalovanej vzťahujúcimi sa k úverovej zmluve.

5. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojitosti s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len CSP/ tak, že úspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Uviedol, že sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu uvádzanými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vo vzťahu k neplatnému postúpeniu pohľadávky žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 242/2007 z 03.07.2008, v ktorom je zdôraznené, že základným princípom výkladu zmlúv je prioritá výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská, hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, nie zásadou. Nie je ústavne konformná a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 1 Ústavy SR, ak je taká prax, že všeobecné súdy preferujú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy. Žalobca je toho názoru, že pri výklade zákonných ustanovení nie je možné opierať rozhodnutia len o gramatický výklad, ale je nutné pri rozhodovaní zohľadňovať aj výklad teleologický, teda výklad v zmysle účelu zákonného príkazu, resp. zákazu. Súd mal možnosť aplikovať daný nález na prejednávaný spor, nakoľko v konaní bolo predložené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania. Žalobca v konaní predložil oznámenie o postúpení pohľadávky, pričom relevantné oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlužník (žalovaná) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie. Tu poukázal žalobca na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003 sp.zn. 4Obo/210/01 a viaceré rozhodnutia krajských súdov. Žalobca ďalej uviedol, že aj podľa právnej teórie (Števec, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451-880. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015, 1825 s.) nesplnenie oznamovacej povinnosti postupcu v stanovenej lehote alebo vôbec nemá vplyv na platnosť cesie, ani na jej právne účinky. Podľa žalobcu tak súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a rozhodovanie, resp. rozsudok zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že vyhovie podanej žalobe v celom rozsahu.

7. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná. Podľa nej je napadnutý rozsudok vo výroku vecne správny a navrhla, aby ho odvolací súd potvrdil. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu neexistencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Žalovaný v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže v konaní predložil oznámenie o postúpení pohľadávky, pričom podľa jeho názoru relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Tento názor žalobcu však podľa žalovanej nie je po právnej stránke správny. Žalobu podal žalobca ako postupník. Oznámenie o postúpení pohľadávky do spisu založil žalobca ako postupník. Oznámenie o postúpení pohľadávky teda do spisu nezaložil postupca. Žalovaná poprela doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky. Žalobca nepreukázal nielen doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky, ale ani len jeho odoslanie. Žalovaný teda nepreukázal, že oznámenie o postúpení pohľadávky sa dostalo do dispozície žalovanej. Nakoľko v konaní nebolo preukázané, že postupca (nie postupník založením oznámenia do spisu) oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky, v zmysle § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka bola žalovaná oprávnená dožadovať sa preukázania zmluvy o postúpení, čo v konaní aj urobila, keďže napádala aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Povinnosťou žalobcu preto bolo preukázať svoju aktívnu legitímáciu zmluvou o postúpení pohľadávky. Nakoľko oznámenie o postúpení pohľadávky zo strany postupcu sa nikdy nedostalo do dispozície žalovanej (pričom v konaní nie je preukázané ani len odoslanie tohto oznámenia) a žalobca ako postupník v konaní nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu zmluvou o postúpení pohľadávky s postupcom, súd správne žalobu zamietol.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdiť.

9. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri zamietnutí žaloby žalobcu vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom

vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

10. Súd prvej inštancie rozhodnutie o zamietnutí žalobu žalobcu založil na tom závere, že žalobca v spore nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu, keď predložil len oznámenie pôvodného veriteľa, banky o postúpení pohľadávky, avšak nijakým spôsobom nepreukázal, či toto oznámenie bolo žalovanej aj zaslané, pričom žalovaná namietala, že by jej takéto oznámenie bolo niekedy doručené. Žalobca nepredložil žiadne doklady o tom kedy a s akým výsledkom bolo oznámené žalovanej postúpenie pohľadávky a ani nepredložil samotnú zmluvu o postúpení pohľadávok, a súd preto konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o tom, že je majiteľom pohľadávky.

11. Žalobca v podanom odvolaní namietá správnosť tých záverov súdu prvej inštancie tvrdiac, že v spore predložil oznámenie o postúpení pohľadávky, pričom relevantné oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlužník (žalovaná) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie.

12. Odvolací súd s uvedeným názorom žalobcu v zásade súhlasí. Relevantné oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Tak to stanovuje § 526 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi a dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi /ods. 1/, a ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení /ods. 2/. V zmysle uvedeného, ak príde k postúpeniu pohľadávky, dlžník je povinný plniť novému veriteľovi, postupníkovi v prípade, že mu postúpenie pohľadávky oznámil pôvodný veriteľ, postupca alebo že mu postúpenie pohľadávky preukázal nový veriteľ, postupník zmluvou o postúpení pohľadávky.

13. Pokiaľ ide o oznámenie postúpenia pohľadávky pôvodným veriteľom dlžníkovi, zákon pre toto oznámenie nepredpisuje žiadnu formu. Môže sa stať výslovné /ústne alebo písomne/ alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť /§ 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka/. Pre účinnosť výslovného, písomného právneho úkonu je ale nutné, aby bol takýto právny úkon osobe, ktorej je určený aj doručený. Tu platí to, čo už odvolací súd uviedol vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v tomto spore. Doručovanie jednostranných právnych úkonov sa vo všeobecnosti spravuje ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Pri hmotnoprávných úkonoch sa teda nevyžaduje skutočné prevzatie doručovanej písomnosti adresátom. Účinnosť doručovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov /tu výzva banky na splnenie omeškaného záväzku/ v súkromnom práve predpokladá, že prejav vôle dôjde do sféry dispozície adresáta. Pod pojmom „dôjde do sféry“ je potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu, ktorý jej bol adresovaný. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručeníu najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície /vid'. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/129/2010 z 28. januára 2011/.

14. V danom spore žalobca ako nový veriteľ /postupník/, ktorému mala byť zmluvou o postúpení pohľadávky postúpená pohľadávky postúpená pohľadávka voči žalovanej z pôvodného veriteľa, Slovenskej sporiteľne, a.s. /postupcu/ tvrdí, že postúpenie pohľadávky pôvodný veriteľ žalovanej ako dlžníkovi oznámil listom zo dňa 08.10.2015. Oznámenie o postúpení pohľadávky tak malo mať formu výslovného, písomného právneho úkonu, ktorým pôvodný veriteľ dlžníkovi, žalovanej oznamuje postúpenie pohľadávky žalobcovi. Ako už bolo uvedené, pre účinnosť takéhoto právneho úkonu sa vyžaduje, aby bol dlžníkovi, žalovanej doručený. Doručiť ho musí pôvodca právneho úkonu, teda tu pôvodný veriteľ, ktorý oznamuje svojmu dlžníkovi postúpenie pohľadávky. Môže tak urobiť osobne alebo aj pomocou tretej osoby /napríklad poštového podniku/. V intenciách § 526 Občianskeho zákonníka je však vylúčené, aby dlžníkovi oznámenie pôvodného veriteľa o postúpení pohľadávky doručoval nový veriteľ. Ten je v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia povinný postúpenie pohľadávky na svoju osobu dlžníkovi preukázať a tým, že by dlžníkovi iba doručil oznámenie pôvodného veriteľa o postúpení

pohľadávky by došlo k obchádzaniu zákona. Ak sa teda žalobca v tomto spore dovoľáva účinnosti oznámenie pôvodného veriteľa o postúpení pohľadávky, bolo jeho povinnosťou preukázať, že pôvodný veriteľ toto oznámenie aj dlžníkovi, žalovanej doručil. Predloženie oznámenia pôvodného veriteľa o postúpení pohľadávky novým veriteľom, žalobcom v spore a následná možnosť dlžníka, žalovanej oboznámiť sa s týmto právnym úkonom, nepredstavuje doručenie tohto právneho úkonu zo strany jeho pôvodcu, pôvodného veriteľa dlžníkovi, žalovanej.

15. Súd prvej inštancie preto správne v danom spore uzavrel, že v spore nebolo preukázané účinné oznámenie pôvodného veriteľa o postúpení pohľadávky dlžníkovi, žalovanej a ani žalobca ako nový dlžník v spore postúpenie pohľadávky dlžníkovi, žalovanej nepreukázal. Za tohto stavu žalovaná nemá povinnosť žalobcovi uplatnenú pohľadávku plniť a ten nie je aktívne vecne legitimovaný domáhať sa v tomto súdnom spore jej splnenia.

16. Na základe týchto záverov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej odvolací súd priznal voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).